

ние се разговорихме. Каза ми, че ходилъ при Игнатиева, и го молилъ, да ни позволи, съ нѣкои руски параходъ, да избѣгнемъ въ Русия; генералъ Игнатиевъ билъ се съгласилъ и, тѣзъ денѣе, щѣлъ г. Славейковъ да ми яви, по нашитъ приятели въ тухладжийницата: кога да отидемъ въ палатътъ на руското посолство.

Подиръ-това отидохъ при вуйча си, който ми каза, че работата за заминаването ми въ Гърция била свършена, — но азъ като предпочитахъ Русия, рекохъ му, че отъ него нищо друго не търся освѣнъ пари. Той ми даде малко пари, и ме испроводи до фенерското пристанище, гдѣто се и простихме. Тогазъ влѣзохъ въ каикътъ, и се превезохъ до Еюбъ, — до послѣдното стамбулско пристанище.

Тамъ запашихъ книженото си фенерче, и тръгнахъ, но свѣщъта отъ-веднажъ се косна до книгата, и фенерчето ми изчезна въ пламъкътъ. Що да чина сега? Безъ фенеръ — можѣха да ме хванатъ на всѣка крачка, а дюкянитъ бѣха се вече изпозатворили. Смиславахъ вече да се докопамъ нѣкакъ до еюбскитъ гробища, и тамъ да пренощувамъ, когато ми хрумна, да се опитамъ да зема едно фенерче отъ турското кахвенѣ, което бѣше до самото пристанище, а бѣше още отворено. И така отидохъ тамъ и замолихъ: нѣматъ ли нѣкое фенерче? — Книжено нѣмаха, — и споредъ многото ми молби, както и споредъ добрата ми парица, тѣ ми дадоха стъклоно фенерче, съ което азъ ситурно отидохъ до керханата, гдѣто прѣнощувахъ въ стаята на нашитъ Българчета. На-другий-денъ, въ понеделникъ, отидохъ при Ганя, на чифликътъ.

На сутренъта, въ вторникъ, лежѣхме си слѣдъ-обѣдъ, така подъ стрѣхата, съ наблегнати на гредата глави, и Гавриилъ бѣше вече заспалъ, когато отъ-веднажъ съпикасахъ предъ себе-си, на-до петнадесетъ крачки